

Deze toevoeging was Groen's eerste reactie op het juist in die maand verschenen boek van John Lottrop Motley, *The life and death of John of Barneveld*. In 1875 heeft hij dit boek in zijn hoofdstelling, dat Maurits Van Oldenbarnevelt haatte, daar deze hem de voet dwars zette bij zijn pogingen de souvereiniteit te bemachtigen, definitief weerlegd door zijn „Maurice et Barneveld”.

Waarmee op Nederlandschen bodem een onpartijdig oordeel aan Maurits wedervoer.

Intussen reageerde in „De Standaard” van 25 februari 1874 dr. Kuyper op stellingen en aanvulling afwijzend: „Oprichting van een standbeeld voor Oldenbarneveld en Jan de Wit, als nationaal huldebetoon in de residentie, op klassiek Nederlandschen bodem, bij nationaal verdict in wettelijken vorm, dunkt ons ondenkbaar en ongerechtvaardigd zoolang het vorstenhuis van Oranje op den troon te 's-Gravenhage zit en althans de kern van het Nederlandsche volk, zijn verkleefdheid aan dat Oranjehuis in historischen zin opvallend, niet kan vergeten, dat Barneveld en Jan de Wit, als historische figuren, de leiders der partij zijn geweest, die aan Nederland den schat ontrooven wilden, die God in het historische Oranjehuis schonk”.¹⁶⁾

IV. 1909

In de raadszitting van 13 mei 1909 kwam de brief van mr. S. Muller Hzn. ter tafel. Inderdaad, op de sterfdag van Van Oldenbarnevelt!

De voorzitter legde er de nadruk op, dat „den schenker bij zijn daad elke herinnering vreemd (was) aan de verdeeldheden van 300 jaar geleden”, en dat zijn bedoeling was „in Oldenbarnevelt te eren niet datgene wat ons verdelen kan, maar wat ons verenigen kan. Allereerst de man die na de dood van prins Willem, tijdens Maurits' jeugd, gezorgd had dat de jong verworven vrijheid niet weer verloren ging. En dan ook de man, die de eerste is geweest, die de toekomst van Rotterdam heeft gezien. Juist daarom wenste de schenker het beeld te zien geplaatst voor het stadhuis en op geen andere plaats; vóór het Stadhuis, dat is voor den zetel der stedelijke regeering, waarvan Johan van Oldenbarnevelt de bijstand is geweest en die hij zo vaak bezield heeft tot grote daden”.